

Bezpałko Jerzy

Mgr inż. Jerzy Bezpałko – absolwent 1962 roku Wydziału Mechaniki Precyzyjnej o specjalności przyrządy do pomiaru czasu w Leningradzkim Instytucie Mechaniki Precyzyjnej i Optyki. Od 1.04.1962 r. zatrudniony w Zakładach Mechaniczno Precyzyjnych „Błonie” na stanowisku konstruktora oprzyrządowania, następnie technologa montażu zegarków. W 1966 r. objął stanowisko Zastępcy Głównego Technologa ds. Postępu Technicznego. Główny Konstruktor zakładu w latach 1967-73, Główny Specjalista ds. Prognoz i Rozwoju (1974-77), kierownik serwisu technicznego zakładu w ZSRR (1977-82), Główny Specjalista ds. Techniczno-Handlowych w Przedsiębiorstwie Handlu Zagranicznego „Metronex” (1982-88), Główny Specjalista ds. handlowych w Przedstawicielstwie P.H.Z. „Metronex” w Moskwie (1988-92), Dyrektor Biura Europy Wschodniej w Towarzystwie Menedżerów w Warszawie (1992-93), Kierownik Działu Konstrukcyjno-Technologicznego w Zakładach Mechaniczno Precyzyjnych „Mera-Błonie” (1993-96), następnie Główny Technolog (1997-2001), Główny Specjalista ds. Techniczno-Handlowych (2002-2003).

Jerzy Bezpałko odegrał wybitną rolę w tworzeniu i organizowaniu polskiej in-formatyki. Opierając się na głębokiej wiedzy w zakresie mechaniki precyzyjnej, jako główny konstruktor i główny technolog Zakładu „Mera-Błonie”, kierował opracowaniami i wdrażaniem do produkcji szerokiej gamy komputerowych urządzeń peryferyjnych. Należy tu wymienić następujące produkty:

1. czytniki taśmy perforowanej CT-1001, CTK-50, CT-300,
2. perforatory taśmy DT-101, DTK-50,
3. mechanizmy szybkiej drukarki wierszowej 666/V3 oparte na licencji firmy ICL,
4. drukarki wierszowe (DW-21, DW-3),
5. seria drukarek i terminali mozaikowych, opartych na licencji francuskiej firmy Logabax (DZM-180, terminal DZM-180 KSR, terminal DZM-180 RO, terminal DZM-180-57).

Wszystkie wymienione produkty były produkowane w tysiącach sztuk i stały się przedmiotem opłacalnego eksportu Zakładów „Mera-Błonie”. W latach 1970-76 Jerzy Bezpałko był przewodniczącym polskich delegacji na Radę Specjalistów Nr 5 Jednolitego Systemu Elektronicznych Maszyn Cyfrowych (JS EMC) dla zakładów Zjednoczenia Przemysłu Automatyki i Aparatury Pomiarowej „Mera”. Z uwagi na biegłą znajomość języka rosyjskiego i zagadnień technicznych dotyczących produkowanych w Z.M.P. „Mera-Błonie” drukarek był bardzo skutecznym negocjatorem cenowym przy uzgadnianiu kontraktów eksportowych na dostawy urządzeń produkcji „Mera-Błonie” na rynki b. Krajów Socjalistycznych. Uzyskiwane w eksporcie ceny przez „Mera-Błonie” charakteryzowały się wysokim wskaźnikiem opłacalności, a wysoka wartość eksportu dała przedsiębiorstwu w tej dziedzinie w Ministerstwie Przemysłu w latach 80. przodującą pozycję.

Od 2003 roku Jerzy Bezpałko jest na emeryturze. Nadal jest czynny zawodowo. W miejscowej spółdzielni mieszkaniowej jest członkiem zarządu, nadzoruje tu m.in. komputerowy system do zarządzania spółdzielnią.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100130164117/http://www.itpedia.pl/index.php/Bezpa%C5%82ko_Jerzy

Biernat Jerzy

Mgr inż. Jerzy Biernat ukończył studia na Wydziale Automatyki i Informatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach w 1970 r. Zaraz po studiach zatrudnił się w Zakładach Urządzeń Komputerowych „Mera-Elzab”.

Jako konstruktor zaczynał od opracowania perforatora taśmy papierowej DT-105, a następnie opracował system monitorowy dla komputerów Odra. W latach 1973 - 1974 uczestniczył czynnie w negocjacjach związanych z zakupem licencji na produkcję systemów monitorowych od szwedzkiej firmy Stansaab. Po podpisaniu umowy, uczestniczył w rocznym szkoleniu w tej firmie przygotowując się do produkcji monitorów w [Elzabie](#). W wyniku tego, w latach 1975 – 1976, jako kierownik wydziału montażu, z powodzeniem nadzoruje wdrożenie licencji w [Elzabie](#). Następnie przez 12 lat pełni funkcję dyrektora technicznego i dyrektora zakładu doświadczalnego, kierując opracowaniem i wdrożeniem do produkcji szeregu nowych produktów (*monitorów ekranowych, komputerów osobistych i specjalizowanych oraz stacji taśmy papierowej*). Wdrożono także wiele nowych technologii, co pozwoliło firmie osiągnąć pozycję czołowego producenta urządzeń peryferyjnych, a przede wszystkim monitorów ekranowych.

W 1990 roku, w wyniku konkursu, Jerzy Biernat zostaje dyrektorem naczelnym firmy. W wyniku natychmiast podjętych działań naprawczych, firma uratowała swój byt, zajmując się najpierw produkcją monitorów do komputerów PC a następnie kas elektronicznych. Te ostatnie, po wprowadzeniu podatku VAT w Polsce, w 1993 roku, stały się do dzisiaj podstawowym asortymentem firmy.

W listopadzie 1992 roku firma, pod kierownictwem Jerzego Biernata, została przekształcona w spółkę akcyjną, [ELZAB S.A.](#) W 1998 roku zadebiutowała na Gieldzie Papierów Wartościowych w Warszawie.

Firma trzykrotnie zmieniała istotnie skład akcjonariatu, podwyższała kapitał, tworzyła i rozwijała grupę kapitałową. Aktualnie proces taki następuje po raz czwarty. Jerzy Biernat, od listopada 1992 roku, nieprzerwanie pełni funkcję Prezesa Zarządu. W początkowym okresie pracy, był autorem i współautorem kilkunastu projektów racjonalizatorskich.

Pełnił przez rok funkcję doradcy przy Prezydencie RP, Lechu Wałęsie. Od kilku lat pełni funkcję Prezesa Zarządu Sekcji Dostawców Fiskalnych Urządzeń Rejestrujących KIGEiT, jest również członkiem Zarządu KIGEiT. Jest także wieloletnim członkiem BCC oraz konsultantem Towarzystwa Konsultantów Polskich,.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100123035027/http://itpedia.pl/index.php/Biernat_Jerzy

Bilski Eugeniusz

Mgr inż. Eugeniusz Bilski urodził się w 1932 r. w miejscowości Mirzec na Ziemi Kieleckiej. W 1951 r. zdał maturę w Liceum Ogólnokształcącym w Starachowicach; był finalistą II Olimpiady Matematycznej w 1951 r. W 1957 r. ukończył Wydział Elektroniki Politechniki Wrocławskiej, specjalizując się w zakresie miernictwa elektronowego. W czasie studiów pracował dwa lata jako asystent/starszy asystent prof. Andrzeja Jellonka, kierownika Katedry Miernictwa Elektronowego.

W latach 1957-1959 pracował w Zakładach Radiowych DIORA jako konstruktor w dziale przyrządów pomiarowych. W tym czasie opracował sposób strojenia głowic UKF na taśmie montażowej odbiorników radiowych. Sposób ten został opatentowany w ELWRO w 1960 r. (*patent nr. 45537*).

W latach 1959-1971 pracował w WZE ELWRO. Początkowo jako konstruktor w dziale przyrządów pomiarowych. W tym czasie opracował przyrząd do kontroli zespołów odchylenia do odbiorników TV; kontrola odbywała się napięciem 15 kV o częstotliwości 15 kHz.

W 1961 r. zorganizował zespół konstrukcyjno - technologiczny, który wspólnie z zespołem prof. Antoniego Kilińskiego z Politechniki Warszawskiej uruchomił pierwszą w Polsce produkcję seryjną, opracowanego w

Politechnice Warszawskiej, komputera UMC-1. W 1966 r. rozpoczyna współpracę z Wojskową Akademią Techniczną (*prof. Józef Kapica*); w jej wyniku uruchomiona zostaje w ELWRO produkcja komputerów analogowych [ELWAT-1](#).

W 1967 r. - jako dyrektor techniczny fabryki – uczestniczył w negocjacjach i podpisał ze strony ELWRO umowę software'ową z angielską firmą ICL.

Umowa ta umożliwiła opracowanie i uruchomienie w ELWRO wielkoseryjnej produkcji komputerów serii ODRA 1300 ([ODRA 1304](#), [ODRA 1305](#), [ODRA 1325](#)) zgodnych programowo z komputerami ICL 1900, dobrze oprogramowanych, niezawodnych i cieszących się dużym uznaniem użytkowników. W tamtych latach był to wielki sukces na skalę europejską.

W trakcie pracy w ELWRO cztery lata studiował zaocznie matematykę na Uniwersytecie Wrocławskim.

Od 1971 r. pracował w Politechnice Wrocławskiej pełniąc w Zakładzie Informatyki funkcję głównego projektanta Wielodostępnych Abonenckich Systemów Cyfrowych (*WASC*) opartych na komputerach ODRA 1300. System pilotowy na komputerze [ODRA 1304](#), posiadający 8 terminali, został opracowany, uruchomiony i przekazany do eksploatacji w 1973 r. Następnie zbudowany został system oparty na komputerze [ODRA 1305](#) obsługujący terminale na Politechnice, Akademii Medycznej i Uniwersytecie Wrocławskim. Kolejny system, na [Odrze 1325](#) obsługiwał terminale w pracowni dydaktycznej Politechniki. Były to pierwsze systemy abonenckie na wschód od Łaby. Pod koniec lat 70. rozpoczęto w Politechnice Wrocławskiej prace nad sieciami komputerowymi. W ich wyniku w 1984 r. zbudowano i uruchomiono trójwęzłową pilotową Międzyuczelnianą Sieć Komputerową z węzłami komutacji pakietów (*X25*), zlokalizowanymi w Politechnice Wrocławskiej, Instytucie Podstaw Informatyki PAN oraz w Politechnice Śląskiej w Gliwicach.

Od połowy lat 80. do dzisiaj bierze udział w pracach normalizacyjnych w dziedzinie informatyki; od 1993 r. jest przewodniczącym Komitetu Technicznego nr. 171 ds. Sieci Komputerowych i Oprogramowania. Jest współautorem sześciu książek – przewodników po normach z dziedziny informatyki. W marcu 2009 r. ukazała się książka: E.Bilski i E.Kosmulska-Bochenek, Systemy i usługi informatyczne cykl życia, procesy i zarządzanie w normach ISO.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100131045654/http://itpedia.pl/index.php/Bilski_Eugeniusz

Bossowski Antoni

Mgr inż. Antoni BOSSOWSKI - studia inżynierskie na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej oraz w Wojskowej Akademii Technicznej ukończył w 1953 r., a magisterskie – specjalność maszyny matematyczne - na Politechnice Warszawskiej w latach 1961 - 1963. Antoni Bossowski należy do najwybitniejszych organizatorów i twórców polskiej informatyki.

1. Zaczynał od konkretnych opracowań technicznych m.in. w dziedzinie automatów szyfrujących, za które został wyróżniony Zespołową Nagrodą Państwową w roku 1964;
2. Jako przewodniczący Komisji Elektronicznego Przetwarzania Danych w NOT oraz członek Rady Programowej czasopisma „Informatyka”, a także członek wielu rad naukowych kilku instytutów naukowych w Polsce, w istotny sposób przyczynił się do upowszechniania informatyki w kraju;
3. W 1970 r. był współautorem pierwszego w Polsce Krajowego Programu Rozwoju Informatyki (*współautorami byli m.in. Stefan Bratkowski, Ryszard Dąbrówka i Andrzej Targowski*); w programie tym po raz pierwszy zaproponowano opracowanie krajowego systemu ewidencji ludności;
4. W latach 1971-72 był organizatorem pierwszej komórki i współautorem pierwszych opracowań stosowanego dzisiaj w Polsce systemu PESEL (*Powszechny Elektroniczny System Ewidencji Ludności*);
5. W latach 1972-80 był organizatorem i współtwórcą zastosowań informatyki w MSW (*w tym pierwszego w Polsce, rozległego terytorialnie systemu dot. ruchu granicznego*), a w latach 1980-91 zastosowań komputerów w placówkach dyplomatycznych w MSZ.

Od 1991 r. jest na emeryturze, w latach 1993 – 2004 pracował jako arbiter Urzędu Zamówień Publicznych w zakresie elektroniki i informatyki.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100212020021/http://itpedia.pl/index.php/Bossowski_Antoni

Brzeski Wojciech

Mgr inż. Wojciech Brzeski ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej w 1970 r. W latach 1970-1971 pracował w FSO, w pracowni elektrycznej, zajmując się konstruowaniem i wdrażaniem do produkcji technologicznych przyrządów na potrzeby fabryki, prowadził utrzymanie ruchu stanowisk i linii technologicznych ze sterowaniem elektronicznym i stycznikowym (*m.in. sześćofazowe tyrystorowe prostowniki, elektroniczne wyważarki do kół, elektroniczne wyważarki wałów korbowych, spektrometry na odlewni metali lekkich, itp.*). Wojciech Brzeski w latach 1971 – 1986 pracował w biurze konstrukcyjnym Fabryki Mierników i Komputerów (FMiK) w Warszawie; od roku 1980 jako główny konstruktor tej fabryki. Brzeski Wojciech należy do grona wybitnych konstruktorów fabryki ERA; prowadził z powodzeniem bardzo szerokie spektrum opracowań i wdrożeń do produkcji komputerowych pamięci dyskowych:

1. współpraca z amerykańską firmą CDC (*licencja*) w zakresie przejmowania dokumentacji oraz urządzeń technologicznych do produkcji pamięci dyskowej CDC 9425 i adaptacja ich w warunkach fabryki FMiK,
2. praktyczne nadzorowanie procesu wdrażania do produkcji w/w pamięci dyskowej na licencji firmy CDC,
3. współudział w konstrukcji i wdrożeniu do produkcji sterownika dysku do komputera [MERA 300](#) (*także współpraca z programistami*),
4. opracowanie konstrukcji i wdrożenie do produkcji sterownika dysku w systemie PDP 11/45 (*kontrakt z firmą amerykańską DEC, współpraca z IBJ-Cyfronet i CAMK-PAN*),
5. opracowanie konstrukcji i wdrożenie do produkcji pamięci dyskowej MERA 9450 (*10 MB*),
6. opracowanie konstrukcji i nadzór nad wykonaniem serii prototypowej pamięci dyskowej MERA 9530 (*30 MB*),
7. opracowanie konstrukcji i wdrożenie sterownika dysku do komputerów SM3/SM4/SM44.

Wojciech Brzeski jest autorem kilku patentów z zakresu rozwiązań w dziedzinie układów cyfrowych i analogowych. Od roku 1986 Wojciech Brzeski pracuje (*jako jeden ze współników-założycieli*) w spółce Compart Market prowadząc prace konstrukcyjne i wdrożeniowe z zakresu informatyki.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100127081414/http://itpedia.pl/index.php/Brzeski_Wojciech

Dzik Krzysztof

Mgr inż. Krzysztof Dzik ukończył Wydział Elektroniki Politechnik Warszawskiej w 1970 r. Swoje wykształcenie w zakresie topologii i teorii komputerów uzupełniał uczęszczając w latach 1970-1972 na kursy zastosowań matematyki, organizowane przez Instytut Matematyki PAN. Pracę zawodową rozpoczął w Instytucie Maszyn

Matematycznych w Warszawie w 1970 r. przechodząc kolejne szczeble kariery zawodowej od stażysty do głównego specjalisty i naukowej – od asystenta do adiunkta-kierownika zakładu.

Pracując w IMM zajmował się architekturą i organizacją logiczną komputerów, w tym konkretnym opracowaniem kanału selektorowego maszyny cyfrowej R 30 oraz opracowaniem arytmometru maszyny cyfrowej R 32.

Następnie prowadził badania mające na celu przyspieszanie obliczeń arytmetycznych.

Krzysztof Dzik od 1982 r. prowadził opracowanie komputerów personalnych **Mazovia 1016** oraz VARSOVIA 2032. Dał się tu poznać nie tylko jako specjalista obejmujący architekturę, organizację logiczną i oprogramowanie całości, ale także jako organizator koordynujący opracowanie dokumentacji umożliwiającej wdrożenie do produkcji tych systemów.

Od lat dziewięćdziesiątych zajmował się opracowywaniem i wdrażaniem systemów informacyjnych, a w szczególności systemów kontroli dostępu i rejestracji czasu pracy, a także systemami biometrycznymi, służącymi do identyfikacji osób. Sporo swojego czasu w ciągu ostatnich lat poświęcił na planowanie badań rozwoju sprzętu i oprogramowania, a także prowadzeniu konsultacji w tym zakresie.

Krzysztof Dzik jest autorem opracowań badawczych i artykułów zamieszczonych w różnych czasopismach.

Za swoją pracę uzyskał nagrody z sektora przemysłowego i ze strony państwa – w tym Brązowy Krzyż Zasługi.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100314205116/http://itpedia.pl/index.php/Dzik_Krzysztof

Dżoga Jerzy

Mgr inż. Jerzy Dżoga urodził się w Sopocie. Politechnikę Gdańską na Wydziale Automatyki (*specjalność : maszyny matematyczne*) ukończył w 1971 r. Po studiach pracę zawodową rozpoczął w Instytucie Maszyn Matematycznych w Warszawie przy projektowaniu minikomputera K-202 i jego produkcji prototypowej.

W latach 1974-1985 Jerzy Dżoga pracował w Fabryce Mierników i Komputerw (*FMiK*) w Warszawie przy projektowaniu i wdrażaniu do seryjnej produkcji minikomputera **MERA 400**. Była to zmodyfikowana wersja K-202, przystosowana do warunków fabrycznych FMi K. Jako główny konstruktor **MERY 400** Jerzy Dżoga koordynował pracę programistów i specjalistów – sprzętowców, współpracował z wieloma uczelniami i instytucjami w kraju, przyczyniając się w istotny sposób do powstania wyrobu wysokiej jakości dzięki innowacyjnym rozwiązaniom. Znalazło to swoje odbicie w zapotrzebowaniu i w konsekwencji wyprodukowaniu około 600 zestawów tego minikomputera, co na owe czasy było liczbą wysoką.

Jerzy Dżoga w roku 1985 przechodzi do firmy polonijnej AMEPOL, gdzie pracuje do 1988 r. Kontynuuje tutaj prace nad dalszym rozwojem i unowocześnianiem systemu **MERA 400**.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100128052311/http://itpedia.pl/index.php/D%C5%BCoga_Jerzy

Fiett Jerzy

Mgr inż. Jerzy Fiett urodził się w 1928 r. Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1952 r. W latach 1950 - 53 był asystentem w Katedrze Fizyki PW, a w latach 1954-63 pracownikiem Zakładu Aparatów Matematycznych Państwowego Instytutu Matematycznego PAN, a następnie Instytutu Maszyn Matematycznych w Warszawie. Uczestniczył pod kierunkiem (ówczesnego) doc. R. Marczyńskiego w pracach nad uruchamianiem maszyny cyfrowej (*lampowej*) EMAL I, zaniechanych ze względu na trudności techniczne, wynikające z niskiej jakości dostępnej bazy podzespołowej, co przy przyjętej statycznej technice realizacyjnej uniemożliwiało uzyskanie dostatecznej stabilności pracy urządzeń. Był z kolei członkiem kilkusobowej grupy, która pod kierunkiem (ówczesnego) doc. dr L. Łukaszczyka zaprojektowała i uruchomiła pierwszą w Polsce udaną elektroniczną maszynę cyfrową XYZ.

Kierował pracami nad organizacją, czy wg dzisiejszej terminologii, architekturą oraz wykonaniem i przekazywaniem dokumentacji technicznej maszyny ZAM-2 do produkcji seryjnej w Zakładzie Produkcji Doświadczalnej Maszyn Matematycznych. W latach 1957 - 59 był kierownikiem Zakładu Maszyn Specjalnych, a od 1959 do 1962 r. pełnił funkcję z-cy dyr. IMM d/s naukowych. Jednocześnie w latach 1957-63 kierował pracami nad przelicznikiem kierowania ogniem artylerii przeciwlotniczej - od 1962 do 1963 - jako kierownik działu przeliczników. Pod jego kierunkiem opracowano i wykonano prototyp oraz przeprowadzono badania przelicznika artyleryjskiego P-1, z procesorem zrealizowanym na ferrytowo-diodowych układach logicznych.

W tym czasie nawiązał pierwsze kontakty z grupą młodych, zdolnych pracowników Elwro, którzy odbywając w IMM staż techniczny zapoznali się z symulatorem S-1 do prowadzenia badań układów automatyki przelicznika. Symulator ten, to była prosta, specjalizowana maszyna cyfrowa oparta na technice tranzystorowej, z miniaturową, szybkoobrotową pamięcią bębnową.

W latach 1957 - 62 prowadził wykłady z maszyn matematycznych dla studentów automatyki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W roku 1963 przebywał na półrocznym stażu naukowym w University Mathematical Laboratory Uniwersytetu w Cambridge.

W 1964 r. wobec decyzji władz centralnych o zaniechaniu prac nad automatyzacją artylerii lufowej p-lot oraz skierowaniem wysiłku IMM na zastosowania maszyn matematycznych dla celów zarządzania, przeniósł się wraz z grupą elektroników i programistów, zajmującą się od paru lat komputerowymi systemami czasu rzeczywistego, do Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji (*PIT*). Utworzony tam na bazie tej grupy i pracowników przeniesionych z innych zakładów PIT, Zakład Techniki Cyfrowej podjął intensywny rozwój aplikacji techniki cyfrowej w radiolokacji oraz tworzenie nowego w kraju kierunku cyfrowego przetwarzania informacji radiolokacyjnej i komputerowych systemów kierowania i dowodzenia.

W PIT zatrudniony był kolejno na stanowiskach: kierownika Pracowni Systemów, kierownika Zakładu Techniki Cyfrowej, z-cy dyr. PIT d/s badawczych, dyrektora PIT (1975-1991), projektanta systemów czasu rzeczywistego - do odejścia na emeryturę w 2006r.

W roku 1968 został powołany przez Ministra Przemysłu Maszynowego na stanowisko Samodzielnego Pracownika Naukowo-Badawczego, zaś w 1973 r. na stanowisko Docenta w PIT. W czasie pracy w PIT uczestniczył w pracach projektowych i badaniach poligonowych modelu stacji trójwspółrzędnej HAWANA, a także

w opracowaniu, badaniach i wdrożeniu zautomatyzowanego systemu rozpoznania radiolokacyjnego DUNAJEC dla szczebla taktycznego. W pionierskich pracach nad stacją Hawana ściśle współpracował z ELWRO. Zarówno do prac badawczych, związanych z opracowaniem oprogramowania systemu przetwarzania sygnałów radiolokacyjnych i systemu zobrazowania sytuacji powietrznej, jak i implementacji tego oprogramowania w modelu stacji, korzystano z komputera ODRA 1204. Komputer ten, jako część składowa modelu, realizował z powodzeniem w czasie rzeczywistym ww. funkcje. Współpraca z Elwro była przez wiele lat kontynuowana w ramach prowadzonych w PIT prac nad zautomatyzowanymi systemami rozpoznania, wykorzystującymi realizowane w ELWRO, z uwzględnieniem wymagań PIT, komputery o wzmocnionej konstrukcji: RODAN-10 oraz specjalizowane minikomputery UMJS-10, zapewniające w układach dwu komputerowych pracę bezprzerwową obiektów, poprzez automatyczne przejście w przypadku awarii komputera głównego na komputer rezerwową. W ostatnim etapie pracy w PIT był projektantem wiodącym zautomatyzowanego systemu przetwarzania i zobrazowania informacji o sytuacji powietrznej TU-20L dla kontroli lotów w rejonie lotniska (*kontrola zbliżania i lądowania*), wdrożonego do produkcji i eksploatowanego od 2000 r. na polskich lotniskach wojskowych. Jako dyrektor PIT organizował prace badawcze, projektowe i wdrożeniowe nad kolejnymi generacjami sprzętu i systemów automatyzacji obrony powietrznej na potrzeby polskich sił zbrojnych i na eksport. W latach 80. pełnił dodatkowo funkcje zastępcy dyrektora Centrum Naukowo Produkcyjnego Elektroniki Profesjonalnej RADWAR. W ramach PIT i RADWAR kierował szeregiem prac związanych z eksportem systemów kierowania i dowodzenia wynoszącym setki milionów USD. Jest autorem wielu artykułów i referatów z dziedziny problematyki naukowej i technicznej maszyn matematycznych (*w tym automatycznego projektowania*) oraz systemów kierowania i kontroli w przestrzeni powietrznej, publikowanych w czasopismach n.t., wydawnictwach książkowych oraz wygłaszanych na konferencjach naukowo technicznych - komputerowych, radiolokacyjnych i automatyzacji dowodzenia. W roku 1980 otrzymał nagrodę państwową drugiego stopnia (*zespołową*) za udział w opracowaniu i wdrożeniu zautomatyzowanego systemu radiolokacyjnego. Otrzymywał również kilkakrotnie nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego oraz Ministra Obrony Narodowej i Techniki za udział w realizacji prac nad stacją HAWANA, w opracowaniu i wdrożeniu do produkcji zestawu DUNAJEC oraz udział w innych pracach z dziedziny obronności kraju. Był członkiem Komitetów PAN: Elektroniki i Telekomunikacji (1987-89) oraz Informatyki (1972-75), a także członkiem (z wyboru) dwu kadencji Rady Głównej Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, a następnie Rady Głównej Jednostek Badawczo-Rozwojowych. Był również członkiem rad naukowych Instytutu Maszyn Matematycznych, Instytutu Łączności, Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia, Centrum Badawczo-Rozwojowego Aparatury Badawczej i Dydaktycznej, a także członkiem paru kadencji rady naukowej PIT. W młodości czynnie uprawiał wioślarstwo i taternictwo, a później wiele lat narciarstwo, turystykę górską pieszą i narciarską. W latach 1961/63 był prezesem Zarządu Głównego Klubu Wysokogórskiego.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100127091921/http://itpedia.pl/index.php/Fiett_Jerzy

Fudala Ryszard

Mgr inż. Ryszard Fudala ukończył studia na Wydziale Elektroniki (*specjalność: komputery*) Politechniki Warszawskiej w 1967 r. z wynikiem bardzo dobrym. Pracę dyplomową wykonał pod kierunkiem prof. Antoniego Kilińskiego. Bezpośrednio po studiach zatrudnił się we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych ELWRO specjalizując się w projektowaniu organizacji logicznej jednostek centralnych komputerów.

Ryszard Fudala należy do wybitnych konstruktorów ELWRO; wniósł istotny wkład w dzieło projektowania i wdrażania do produkcji seryjnej komputerów: [ODRA 1204](#), ODRA 1304, ODRA 1325, UMJS (*Uniwersalna Mikroprogramowana Jednostka Sterująca*). W czasie pracy w ELWRO Ryszard Fudala zajmował się także publikowaniem swoich artykułów, np.:

1. ODRA 1325 – Organizacja logiczna i główne parametry użytkowe (*biuletyn PIAP 1-2/39/40, 1973*),
2. Stan i tendencje systemów o działaniu bezpośrednim (*NOT, Katowice 78*),
3. Systemy automatyzacji prac inżynierskich i projektowych (*Konferencja: Projektowanie Wspomagane Komputerem w Elektronice. Warszawa 1978, zeszyt 21*).

Ryszard Fudala, 1972r - w czasie Targów Poznańskich

Ryszard Fudala zgłosił kilka projektów racjonalizatorskich, np.:

TESTER ARYTMOMETRU EMC [ODRA 1204](#) (*WZE/729/68*)

MINIMALIZACJA UKŁADÓW MASZYNY CYFROWEJ ODRA 1204 (*WZE/874/69*)

ZINTEGROWANE KANAŁY CZYTNIKA I DZIURKARKI TAŚMY PAPIEROWEJ MASZYNY CYFROWEJ
ODRA 1325 (*WZE/959/76*)

Ryszard Fudala otrzymał patent nr 121045, zgłoszony 28.09.1977 z dziedziny struktury procesora p.t. "MIKROPROGRAMOWANA JEDNOSTKA STERUJĄCA". Patent ten umożliwił łatwe kształtowanie architektury procesora w celu przygotowania całej rodziny urządzeń o zmiennej cenie i mocy obliczeniowej i został wykorzystany w UMJS.

Ryszard Fudala (po prawej) z Thanasisem Kamburelisem (po lewej) na tle [ODRY 1204](#). Fotografia z albumu „POLEN” wydanego w NRD (lata 70-te)

Ryszard Fudala w swojej pracy konstrukcyjnej stosował bardzo szeroko wspomaganie komputerowe. Było to innowacją na terenie ELWRO. Swoimi doświadczeniami w komputerowym wspomaganiu prac konstrukcyjnych starał się zainteresować ogół konstruktorów poprzez referaty wewnętrzne i kontakty dwustronne. Wygłosił też pierwszy w ELWRO referat na temat mikroprocesorów.

Od 1983r zatrudniony w firmie Intron-Elektronik (a po zmianie nazwy firmy w EBS Ink-Jet Systems Poland Sp. z o.o) opracowywał wbudowane, mikroprocesorowe systemy czasu rzeczywistego (w zakresie sprzętu i oprogramowania) oparte na mikroprocesorach firmy Motorola. Obecnie kieruje pracami działu Badawczo-Rozwojowego.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100206190244/http://itpedia.pl/index.php/Fudala_Ryszard

Greniewski Marek

Dr hab. Marek Józef Greniewski urodził się w roku 1932 w Warszawie. Studia wyższe odbył na Uniwersytecie Warszawskim – kierunek matematyka (1950 – 1955). Doktorat (*kandydat nauk*) uzyskał na Politechnice Warszawskiej w 1956 r. za rozprawę dotyczącą - zastosowania algebr do projektowania sieci przełączających. Habilitację uzyskał w 1970 roku w SGPiS Warszawa z zakresu przetwarzania danych dla potrzeb zarządzania. W latach 1963-1969 pracował jako kierownik działu przetwarzania danych i wykładowca informatyki w Centralnym Ośrodku Doskonalenia Kadr Kierowniczych. W roku 1964 przebywając jako stypendysta Międzynarodowej Organizacji Pracy w Wielkiej Brytanii i Szwecji zetknął się z komputerami trzeciej generacji i uczestniczył w kilkutygodniowym szkoleniu poświęconym nowej linii komputerów brytyjskiej firmy ICL serii 1900, w wyniku którego znalazł się na liście osób otrzymujących informacje o nowych rozwiązaniach architektonicznych serii 1900.

Marek Józef Greniewski należy do najwybitniejszych twórców i organizatorów polskiej informatyki.

1. Zaczynał od konstruowania pierwszego polskiego komputera EMAL 2 w zespole prof. Marczyńskiego,

2. Już w 1961 r. napisał pierwszą książkę w języku polskim poświęconą oprogramowaniu komputerów,
3. Odegrał istotną rolę w organizacji i prowadzeniu pierwszych szkoleń polskiej kadry kierowniczej w dziedzinie informatyki,
4. Na podstawie dogłębnej znajomości komputerów serii ICL 1900, współpracując z Zakładami ELWRO, zaproponował opracowanie i uruchomienie seryjnej produkcji komputerów ODRA serii 1300 we wrocławskiej fabryce, kompatybilnych z komputerami angielskimi, wykorzystujących polskie rozwiązania sprzętowe z [ODRA 1204](#),
5. Uczestniczył w negocjacjach z ICL i przyczynił się do podpisania tzw. Porozumienia software'owego, przekazującego prawa firmy ICL do użytkowania jej oprogramowania i organizacji logicznej komputerów ICL 1900 przez Zakłady ELWRO,
6. Wspierał i merytorycznie konsultował specjalistów ELWRO, opracowujących komputery serii ODRA 1300 istotnie przyczyniając się do sukcesu w tej dziedzinie.

Obecnie Marek Józef Greniewski pracuje jako profesor informatyki w Europejskiej Wyższej Szkole Informatyczno – Ekonomicznej w Warszawie.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100304184212/http://itpedia.pl/index.php/Greniewski_Marek

Głowacki Bartłomiej

Mgr Bartłomiej Głowacki urodził się w 1936 r. w Wilnie. Studia wyższe odbył na Uniwersytecie Wrocławskim (1953 – 1955) i Uniwersytecie Warszawskim (1955 - 1958) – kierunek: zastosowania matematyki w technice. Pracę rozpoczął w 1958 r. jako asystent na Politechnice Warszawskiej, a w latach 1960 do 1973 pracował w Instytucie Maszyn Matematycznych (*IMM*) w Warszawie pełniąc kolejno funkcje: kierownika pracowni, kierownika zakładu i zastępcy dyrektora ds. konstrukcji. W latach 1973 – 1977 jako z-ca dyrektora Ośrodka Badawczo Rozwojowego Minikomputerów ERA w Warszawie był twórcą koncepcji opracowania minikomputerów [MERA 300](#). Na początku lat 80 pracował w Zakładzie Doświadczalnym Centrum Komputeryzacji Rynku CEKAR. W roku 1983 rozpoczął pracę w Przedsiębiorstwie Polonijno – Zagranicznym AVISTA na stanowisku Dyrektora Zakładu Elektroniki, a po przekształceniu tego przedsiębiorstwa w spółkę z o.o. jest Prezesem jego Zarządu. Bartłomiej Głowacki należy do grona najwybitniejszych twórców polskich komputerów.

1. W latach 1960-1973 pracując w IMM brał bezpośredni udział lub kierował opracowaniem architektury i struktury logicznej komputerów: ZAM 3, ZAM 21, ZAM 41; w odniesieniu zaś do komputerów RIAD 30 i ODRA 1305 twórczo uczestniczył w dyskusjach i uzgodnieniach technicznych ze specjalistami ELWRO nt. architektury tych maszyn,
2. W kierowanym przez Bartłomieja Głowackiego pionie konstrukcyjnym IMM powstała dokumentacja konstrukcyjna i prototypy następujących urządzeń komputerowych: pamięci taśmowe, pamięci

- bębnowe, monitory ekranowe oraz minikomputer MOMIK 8b, wdrożone następnie do produkcji w fabrykach polskiego przemysłu komputerowego,
3. Był twórcą koncepcji minikomputerów **MERA 300**, wdrożonych do produkcji seryjnej w fabryce ERA,
  4. Pracując w przedsiębiorstwie CEKAR kierował opracowaniem i wdrożeniem do produkcji elektronicznych kas rejestrujących CEKAR 200,
  5. W przedsiębiorstwie AVISTA kierował pracami konstrukcyjnymi i uruchomił wielkoseryjną produkcję takich urządzeń jak: elektrokardiograf BEST 102, elektroniczne fiskalne kasy sprzedaży biletów w autobusach (*wyprodukowano kilka tysięcy sztuk*), fiskalne terminale kasowe do sprzedaży biletów kolejowych (*AVISTA wyprodukowała kilka tysięcy sztuk – w kilku generacjach*), mobilne kasy sprzedaży biletów dla konduktorów.

Jednocześnie z produkcją urządzeń, AVISTA dostarcza oprogramowanie zintegrowanych systemów sprzedaży biletów. W systemy takie zostało wyposażonych ponad 40 przedsiębiorstw autobusowych (*8500 autobusów + 100 dworców autobusowych*). Ze zintegrowanych systemów sprzedaży biletów bazujących na terminalach kasowych AVISTA, pracujących w rozległych sieciach komputerowych, korzystają dziś wszyscy przewoźnicy kolejowi. Bartłomiej Głowacki był jednym z założycieli Polskiego Towarzystwa Informatycznego oraz członkiem jego pierwszego Zarządu. Jest autorem szeregu prac, artykułów i właścicielem kilku patentów.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100203190806/http://www.itpedia.pl/index.php/G%C5%82owacki_Bart%C5%82omiej

Jaskólski Stanisław

Mgr inż. Stanisław Jaskólski ukończył Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1956 roku. Pierwszą pracę zawodową podjął w Zakładzie Telewizji Instytutu Łączności w Warszawie. W roku 1959 przechodzi do Instytutu Maszyn Matematycznych, gdzie bierze udział w rozbudowie pierwszego polskiego komputera XYZ, a następnie współuczestniczy w konstruowaniu komputerów ZAM-2, ZAM-21, ZAM-41.

Przez wiele lat Stanisław Jaskólski – znający bardzo dobrze język angielski - pracuje dodatkowo jako rzeczoznawca - ekspert branżowy d/s elektronicznych maszyn cyfrowych w przedsiębiorstwach handlu zagranicznego Varimex i Metronex.

W 1966 Stanisław Jaskólski przechodzi do pracy w Głównym Urzędzie Statystycznym, początkowo jako zastępca dyrektora, utworzonego w centrali GUS w Warszawie Ośrodka Elektronicznego GUS, wyposażonego w komputery brytyjskiej firmy ICL, a następnie – w latach 1981-1985 – był naczelnym dyrektorem Zarządu Mechanizacji Opracowań Statystycznych GUS, któremu podlegała cała sieć ośrodków obliczeniowych statystyki państwowej w Polsce. Podczas pracy w GUS odbył roczny staż w firmie ICL w Wielkiej Brytanii, przebywał również na 3-miesięcznym stypendium ONZ w Stanach Zjednoczonych, pod patronatem odpowiednika GUS - Biura Spisów USA, szkoląc się w zakresie zarządzania dużymi, nowoczesnymi rządowymi ośrodkami

obliczeniowymi, a także uzyskując szereg bardzo ważnych dla pracy w GUS informacji odnośnie nowych technologii przetwarzania danych masowych.

Stanisław Jaskólski należy do najwybitniejszych organizatorów i twórców polskiej informatyki. Opierając się na systematycznie uzupełnianej wiedzy merytorycznej, talencie organizatora i negocjatora, praktycznym doświadczeniu zawodowym zdobytym w placówkach naukowo-badawczych, przedsiębiorstwach handlu zagranicznego i w GUS oraz w czasie szkoleń w komputerowych firmach za granicą, współpracując z fabrykami polskiego przemysłu komputerowego, aktywnie działając w Polskim Towarzystwie Informatycznym, skutecznie wspierał:

1. racjonalizację zakupów systemów informatyki z zagranicy,
2. ideę budowy i produkcji komputerów w Polsce, a w szczególności komputerów ODRA serii 1300 w ELWRO na podstawie współpracy z brytyjską firmą ICL,
3. badania polskiego sprzętu komputerowego (*osobiście brał udział w pracach komisji państwowej badającej komputery ODRA 1305 i ODRA 1325*),
4. zastosowania polskiego sprzętu komputerowego w GUS (*osobiście nadzorował próbną eksploatację i wdrożenie komputerów ODRA 1305 i minikomputerów MERA 9150 do użytkowania w GUS*),
5. zakupy licencji sprzętu informatyki (*np. drukarka wierszowa dla zakładów Błonie*),
6. wdrażanie komputerów do jednostek statystyki państwowej (*osobiście opracowywał lub bezpośrednio nadzorował szereg projektów organizacyjnych oraz wdrożeniowych*).

Stanisław Jaskólski przechodzi na emeryturę w roku 1996, nadal jednak jest czynny zawodowo, m.in. jako konsultant AUSTRALDE (*pion handlowy Ambasady Australii w Polsce*), amerykańskiej QUALCOMM Inc. oraz MARCONI. Obecnie (*od roku 2000*) współpracuje z firmą SELEX Communications, która przejęła działalność firmy MARCONI w zakresie radiokomunikacji cyfrowej.

[St. Jaskólski zmarł 2018]

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100127070919/http://itpedia.pl/index.php/Jask%C3%B3lski_Stanis%C5%82aw